

който се обнародва въ рапортътъ на Пловдивското съдовиште, је много съмнителенъ и съдържава твърдѣ голѣми глупости за да може да се счита като подлиненъ документъ.

Бѣлѣжка. Пловдивската власть ми даде едно копие на турски отъ тоа кроежъ, коато ми каза, че билъ прѣведенъ отъ български подлинникъ, проведенъ въ Срѣдецъ, както ме увѣри Селимъ-ефенди. Послѣ азъ намѣрихъ отъ тоа кроежъ единъ френски прѣводъ, който бѣше съшгий съ оный, што бѣше публикуванъ. Тоа кроежъ приличаше на единъ катихизисъ и, както се виждаше, бѣше писанъ отъ нѣкой турски чиновникъ. Той служеше за свидѣтелство въ връме на съденето. На другий день отъ събиране то въ Мечка, на 20 апр., главатарети на въстанниците завладѣха Клисура, Копривгига, Панагюриште и Бѣлово, обезоръжиха и по нѣидѣ убиха турските чиновници, въздигнаха окопи и чакаха нападане то. Съшгий день, Пловдивскиятъ мотесарифинъ Азисъ-паша се извѣсти за събрането въ Мечка и за вѣроятностьта на едно въстание. Той подиръ като поиска съ телеграфътъ войска отъ Цариградъ, отиде съ желѣзницата въ Т.-Пазарджикъ. Отъ тамъ Азисъ-паша тръгна за Панагюриште, нъ като стигна въ селото Калугерово, ерештна нѣколко турци оплашени, които го съвѣтоваха да се върне, заштото, както казоваха тии, всичката област бѣше въстанала и повече отъ 3000 души бѣха подъ оръжие. Азисъ-паша държа единъ съвѣтъ и рѣши да се върне.

Турцити са върнаха прѣди пашата въ Т.-Пазарджикъ и изоплашиха свѣтътъ, като казоваха на жителити за въстание то, викаха имъ: „спаснавайте се заедно съ челядъта си, Руси ти са твърдѣ близу“. Това се случи единъ недѣленъ день, пазаренъ день, и увѣриваха, че повече отъ 5000 селане отъ близкити села бѣха дошли въ градътъ. Тиа селане така съшто както и Турцити, бѣха оплашени, оставиха всичкити си работи и бързинкомъ се връшгаха въ селата си да спасатъ челядъта си. Страхътъ бѣше до толкова голѣмъ, штото Турцити се скриха голи въ бацити.

Въ такъва бъркониа, коато владѣеше въ градътъ, чиновницити отъ желѣзний пѣтъ поискаха прѣзъ телеграфътъ наставление, какво трѣбова да праветъ да спасатъ материалътъ на желѣзний пѣтъ. Отговориха имъ да се подчинетъ, и да останатъ на мѣстата си.

Много голѣмъ страхъ придруженъ съ безреднина се произведе въ Пловдивъ, кога нѣмаше мотесарифинътъ. Азисъ-паша, който је бошнакъ, Турцити го не обичаха. Много пѣти той захващаше служби, които му доарваха почетъ; той бѣше управитель въ Видинъ и командантинъ на войската, коато се биеше съ въстанниците въ 1867. Въ Пловдивъ той бѣше добръ управитель, смаза турската гърдостъ, затова го обвиняваха за пристрастенъ камъ християнети. Много пѣти правиха опитване да го повикатъ назадъ и неговътъ авторитетъ бѣше подгонанъ. Нѣколко недѣли прѣди да избухне въстание то, споредъ заплашителний характеръ на Българети, той писа и телеграфира въ Цариградъ да изложи състояние то и иска редовна войска, каквото да може да потъпче въстание то въ началото му. Тии не му проводиха и, когато въстание то избухна, той отиде въ Т.-Пазарджикъ, негови ти денеши до Аиѣфъ-паша, Одринскиятъ валиа и до великий везиръ, Махмудъ-паша, останаха безъ внимание.

Когато Азисъ се намираше въ Пазарджикъ, мнозина турски пѣрвѣнци отъ Пловдивъ, съвѣтовани отъ влиятелнити беюве, обрѣжоватъ турското население подъ прѣдлогъ, че затворницити въ конакътъ се